

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. G.**

skazanego za czyn z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 29 czerwca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną w zakresie zarzutu zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

2. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. kasację pozostawić bez rozpoznania w zakresie zarzutu podnoszącego rażącą niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu;

3. zasądzić od skazanego M. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K (...), uznał M. G. za winnego tego, że w dniu 20 kwietnia 2019 r. w miejscowości G. gmina Z., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - 1,58 ‰ alkoholu we krwi, prowadził samochód

osobowy marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych w związku ze skazaniem za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. orzeczonych prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Z. z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie II K (...) oraz z dnia 19 października 2017 r. w sprawie II K (...) oraz nie stosował się do decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B wydanej przez Starostę Z. w dniu 4 grudnia 2017r. nr KT. [...], prowadząc pojazd po drodze publicznej, tj. czynu z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności, nadto na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł.

Apelację od tego wyroku, zaskarżając go odnośnie wymiaru kary, wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił „rażącą niewspółmierność zastosowanej kary wobec Oskarżonego G. w wymiarze jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, w szczególności niewzięcie pod uwagę przez Sąd I instancji sytuacji osobistej oskarżonego, który ma na wychowaniu 5-letnie dziecko” i wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt II Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca aktualnie skazanego M. G.. Zarzucił „obrazę procedury karnej, w szczególności:

- wydanie Wyroku przez Panią S.S.O w S. A. Ś. powołaną na urząd sędziego w sądzie powszechnym (S.O. S. II Wydział Karny) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) co prowadzić mogło do naruszenia standardu niezawisłości tj. naruszenie art. 439 § 1 p. 2 K.P.K.;
- orzeczenie przez Sąd Okręgowy w S. w ślad za Sądem Rejonowym w Z. wobec M. G. kary rażąco niewspółmiernej w wymiarze 1 roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności tj. naruszenie art. 438 p. 4 K.P.K.”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i „przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w składzie prawidłowo obsadzonym”. Nadto, powołując się na art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w zakresie zarzutu zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Stawiając ten zarzut, skarżący powołał się na punkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7) oraz zaznaczył, że skazany „ma obawy odnośnie bezstronności i niezawisłości Sądu rozpoznającego sprawę w II instancji – tzn. obawy odnośnie przestrzegania fundamentalnych praw zagwarantowanych jemu jako obywatelowi przez art. 45.1 Konstytucji RP”. Uchwałę tę odczytał jednak najwyraźniej fragmentarycznie. We wspomnianym pkt 2 uchwały stwierdzono, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Rady Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powołania prowadzi, w danych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Wynika z tego, że powołując się na ten punkt uchwały, skarżący powinien nie tylko wykazać, że wymieniona imiennie sędzia została powołana do pełnienia urzędu w Sądzie Okręgowym w S. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, ale też, że konkretne postępowanie konkursowe, w którym

wzięła udział, jeszcze z innych względów było w znacznym stopniu wadliwe, nadto wykazać, że okoliczności odnoszące się do samej sędzi, która wszak nie została powołana po raz pierwszy na urząd sędziego oraz do rozpoznanej przez nią sprawy M. G. nasuwają uzasadnione wątpliwości co do dochowania standardu niezawisłości i bezstronności sądu orzekającego z udziałem sędzi A. Ś. (zob. pkt 47-50 uzasadnienia wymienionej uchwały trzech Izb SN). Tymczasem kasacja nie zawiera w tym względzie żadnej argumentacji.

Ważniejsza jest jednak okoliczność, że skarżący pominął pkt 3 uchwały składu połączonych trzech Izb Sądu Najwyższego. Stwierdzono w nim, że wykładnia m.in. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przyjęta w punkcie 2 (również w punkcie 1) nie ma zastosowania do orzeczeń wydanych przez sądy przed dniem jej podjęcia oraz do orzeczeń, które zostaną wydane w toczących się w tym dniu postępowaniach na podstawie Kodeksu postępowania karnego przed danym składem sądu. Jak wcześniej podano, Sąd Okręgowy w S, wyrok w sprawie M. G. wydał w dniu 27 listopada 2019 r., tj. przed dniem podjęcia przez Sąd Najwyższy wspomnianej uchwały. Wobec tego tym bardziej nie ma racji bytu twierdzenie skarżącego, że w sprawie zaistniało uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W zakresie zarzutu podnoszącego rażącą niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu kasację należało pozostawić bez rozpoznania z dwojakich względów. W tym zakresie skarga niewątpliwie jest skierowana przeciwko wyrokowi Sądu I instancji, ten bowiem Sąd wymierzył skazanemu karę, której rażąca niewspółmierność była przecież podnoszona w apelacji. W takim razie w tymże zakresie kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, skoro art. 519 k.p.k. stanowi, że kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od określonej kategorii postanowień tego sądu. Trzeba też wskazać, że stawiając wspomniany zarzut skarżący nie respektuje art. 523 § 1 k.p.k., dopuszczającego wniesienie kasacji tylko z powodu rażącego naruszenia prawa i zastrzegającego, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Jak to w licznych orzeczeniach tłumaczył Sąd Najwyższy oznacza to, że dopuszczalne jest wniesienie kasacji z powodu niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary, ale tylko wtedy, gdy skarżący

wyказuje, iż owa niewspółmierność jest następstwem rażącego naruszenia prawa, np. niezastosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary albo bezpodstawnego zastosowania przepisów dotyczących recydywy. Tymczasem w przedmiotowej kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej skazanemu sformułowano jako samoistny, nie twierdząc, że została ukształtowana z rażącym naruszeniem prawa materialnego względnie procesowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie. Wydanie rozstrzygnięcia w trybie art. 535 § 3 k.p.k. czyniło zbędnym wypowiedanie się co do wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 637 § 1 i art. 636 § 1 k.p.k.